

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY

Hajított kő

Hajított kő az ember.
Kiszámított pályája,
célja van.
Pontos zuhanások
gyönyörű-gyötrelmes
úrállomásaival.
Mert szolgálat az ember,
élő szövetnek,
hitté dermedt
Szent János bogár.

Közöttünk most

(SZALMA ZOLTÁN EMLÉKÉRE)

„Egymáshoz jártunk kórházról kórházra,
egymás halálát éljük tovább.”

(Hervay Gizella)

Fáj a csönd éles köve,
szívünk talpát
gyötri, vágja.
Közöttünk most
réti szél jár,
a koraesti
Somogyi Béla utcán... átsuhan,
azt súgja, „semmit nem jelent”.
S az ágak között bukdácsoló
vérvörös naplemente lassan
átfesti aprócska reményeinket
a saját színére,
ahogyan a helyükön fénylő csillagok
sírón-ragyogva
néznek
le ránk.

Mi mindig

Mi mindig csak
ezt akarjuk;
dogmák igájába hajtani
remegő fejünket,
s ha olykor le is megy
a lázbeteg lelkiismeret tüze,
a vádoló újra jön: *kevés vagy,
mint hangyafingnyi fuvallat.
Üdvösségről korai még beszélni.
Témérdek munka kell és szenvedés,
sanyargatás, meg ilyesmi.*
S már megint a cselekedetek
átkos mezején gubbasztunk
térdre hajtott fejjel
egy magányos,
borostyán-kabátos kereszt alatt,
ott
a keskeny út mentén.

Végül

SAITOS LAJOSNAK A HETVENEDIKRE

„S alig éltem még”,
de nem szorult a hang
semmilyen keret közé.
A szabad kitárulkozás,
sokszínű közelítés,
pillanatnyi létünk,
mikor még
por is voltunk
az Ő szemében,
a nem egyformára
teremtett ember látványpékségében,
míg minden „megfolyik, kiapad”.
Majd a sacrumnak gyémánt ívein
végül helyre áll az anyag – az édeni,
s újra indulhatunk
vigaszágon.